

Sygnatura akt VIII C 121/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący : Sędzia Grzegorz Kurdziel

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 czerwca 2021 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 121/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 lutego 2021 r. strona powodowa G. W., wniosła o zasądzenie od pozwanego M. D. kwoty 154,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 listopada 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 zł.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa podała, że w czasie kontroli dokumentów przewozu, kontroler stwierdził, iż pozwany nie posiadał biletu na przejazd. Dalej powołała się na treść Uchwały nr XLVII/1094/17 Rady Miejskiej W. z dnia 19 października 2017 r. w sprawie ustalania cen za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez G. W. oraz sposobu ustalania wysokości opłaty dodatkowej i manipulacyjnej, zgodnie z którą pozwany jest zobowiązany do zapłaty łącznej kwoty 153,40 zł tj. należności przewozowej w kwocie 3,40 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 150,00 zł. Strona powodowa twierdziła, że wezwała pozwanego do zapłaty należności, jednakże bezskutecznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. D. dnia 29 października 2019 r. podróżował linią nr 33 komunikacji miejskiej we W.. Podczas kontroli biletów ujawniono, iż pozwany podróżuje bez ważnego biletu, w związku z czym wręczono pozwanemu wezwanie do zapłaty. Na wezwaniu wskazano, że opłata za podróż bez ważnego biletu wynosi 153,40 zł, w tym 3,40 zł tytułem należności przewozowej oraz 150,00 zł tytułem opłaty dodatkowej. Na wezwaniu wskazano, iż zapłata powinna nastąpić w terminie 14 dni.

Dowód: - wezwanie do zapłaty – k. 2-3.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2020 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty należności w łącznej wysokości 157,88 zł w tym opłata dodatkowa w wysokości 150,00 zł, wartość biletu w wysokości 3,40 zł oraz odsetki w wysokości 4,48 zł.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 5.

Sąd zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Zgodnie z przepisem art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz.1469), Sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew. W tym przypadku, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Na gruncie rozpoznawanej sprawy, pozwany wniósł odpowiedź na pozew, jednakże została ona przez Sąd zwrócona na podstawie art. 205¹ § 2 k.p.c. z uwagi na wniesienie z naruszeniem terminu z art. 205¹ § 1 k.p.c. Zaistniały zatem przesłanki do wydania przez Sąd na posiedzeniu niejawnym wyroku zaocznego.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Oznacza to, że w obecnym stanie prawnym konsument nie musi podnosić jakiegokolwiek zarzutu procesowego, a Sąd w oparciu o powołany przepis był obowiązany do zbadania z urzędu, czy roszczenie uległo przedawnieniu.

Sąd uznał, że roszczenie dochodzone pozwem uległo przedawnieniu.

Jak wynika z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Stosownie do ust. 3 pkt 4 tegoż art., przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia, w którym powinna była nastąpić zapłata. Według zaś art. 77 ust. 4 ustawy, bieg przedawnienia zawieszają się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Wezwanie do zapłaty, o którym mowa w art. 75 ust. 1 i 2 prawa przewozowego winno odpowiadać wymogom stawianym w § 7 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. Dołączone do pozwu wezwanie do zapłaty zawiera wprawdzie pouczenie, że reklamację od wezwania do zapłaty należy złożyć w formie pisemnej w godzinach pracy biura przewoźnika, jednakże pouczenie takie nie zawiera informacji o terminie do wniesienia reklamacji od wezwania do zapłaty. Zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. z 2006 r. poz. 266, 2017r. poz.2406) w brzmieniu obowiązującym w dacie przewozu, reklamację dotyczącą sporządzonego wezwania do zapłaty z tytułu przewozu osób lub przesyłek składa się nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. Zachowanie tegoż terminu jest podstawową przesłanką warunkującą możliwość reklamacji w rozumieniu § 7 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia.

Brak pouczenia o terminie wniesienia reklamacji od wezwania pasażera do zapłaty ocenić należy jako swoistego rodzaju zrzeczenie się przez przewoźnika prawa do skorzystania z zawieszenia biegu terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 77 ust. 4 ustawy Prawo przewozowe (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 września 2019 r. V Ca 1408/19 - zbiór orzecnictwa LEX nr 2739216), przy czym takie zrzeczenie nie jest objęte hipotezą normy zawartej w art. 119 k.c., a stanowiącej, iż terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Wobec powyższego, skoro wezwanie do zapłaty doręczone zostało pozwanemu w dacie przewozu, tj. w dniu 29 października 2019 r. ze wskazaniem terminu płatności 14 dni i bez pouczenia o terminach reklamacyjnych, należało przyjąć, iż termin przedawnienia rozpoczął bieg w dniu 12 listopada 2019 r. i zakończył się z dniem 12 listopada 2020 r. i nie uległ on zawieszeniu.

Pozew został wniesiony po dniu 12 listopada 2020 r., przy czym strona powodowa nie powoływała się na jakiegokolwiek inne okoliczności mające prowadzić do przerwania lub zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku zaocznego.